

Arrest

nr. 121 369 van 24 maart 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 25 oktober 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 27 september 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 december 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 januari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat A. PIROTTE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekers dienen op 17 april 2012 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 27 september 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij deze aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, onontvankelijk wordt verklaard. Het

betreft de thans bestreden beslissing, die aan de verzoekers werd ter kennis gebracht op 2 oktober 2013 en die als volgt is gemotiveerd:

"K(...), N(...)

ook gekend als: K(...), N(...) J(...)

geboren te (...) op (...)

+ meerderjarige zoon:

T(...), L(...) A(...)

ook gekend als: T(...), L(...)-A(...) L(...)

geboren te (...) op (...)

allen: adres: (...)

nationaliteit: Rusland (Federatie van)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkenen sinds 21.01.2008 in België zouden verblijven en Dhr. T(...) L(...) A(...) bij zijn aankomst alhier nog minderjarig zou zijn geweest; zij zich zeer goed geïntegreerd zouden hebben; betrokkenen gewerkt zouden hebben wanneer zij mochten en konden; zij Franse taallessen zouden hebben gevolgd en Mevr. K(...) N(...) maar liefst 130 uur en Dhr. T(...) L(...) A(...) maar liefst meer dan 250 uren zouden hebben gevolgd en betrokkenen de Franse taal zouden beheersen; er vele steunbrieven worden toegevoegd, die zouden stellen dat betrokkenen goed geïntegreerd zouden zijn en waarin onder andere zou vermeld worden dat betrokkenen de Franse taal met plezier zouden hebben geleerd en zij steeds de lessen zouden hebben gevolgd en zij zeer goed Frans zouden hebben geteerd en zij goed Frans zouden spreken en hun best zouden doen om Frans te spreken, zij andere taken zouden hebben volbracht en aan vrijwilligerswerk zouden hebben gedaan, betrokkenen open van geest, eerlijk, moedig zouden zijn en zij zeer respectvol en zeer hardwerkend zouden zijn en zij vriendelijk, simpel en behulpzaam zouden zijn en zij discreet zouden zijn, zij goed Nederlands zouden spreken, zelfs de medewerkers van het centrum een brief zouden hebben opgesteld met vermelding van de vriendelijkheid van betrokkenen, hun samenwerking in het centrum, hun vrijwilligerswerk, het helpen in de keuken, het ontvangen van nieuwe residenten en hun wegwijs maken in de werking van het centrum, het triëren van afval, het helpen bij communiceren met nieuwkomers; Mevrouw K(...) N(...) verschillende lessen in het naaien zou hebben gevolgd zodat zij nu zeer goed zou kunnen naaien; betrokkenen zouden willen werken en zij het liefst van al nog in het centrum tewerkgesteld zouden worden alwaar zij heden al als vrijwilligers zouden meedraaien en zij op dit moment gratis arbeidskrachten zouden zijn die met plezier zouden helpen in het hele centrum waar dan ook hulp zou nodig zijn in het onderhoud, in de schoonmaak, in de keuken, bij de communicatie, bij het scheiden van vuilnis, bij het helpen van nieuwkomers en zij dus zeer actief zouden bezig zijn in het centrum en zij dit niet zomaar zouden kunnen achterlaten wetende dat niemand hun werk zal verder zetten en zij geen betaalde arbeidskrachten zouden zijn maar zij wel zeer belangrijke vrijwilligers zouden uitmaken in het centrum, die niet zouden kunnen gemist worden, wat de medewerkers van het centrum in hun schrijven ook zouden aantonen en zij ter staving attestations betreffende de gevolgde Franse taallessen, bewijzen van de gevolgde naailessen van Mevr. K(...) N(...) en getuigenverklaringen voorleggen, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15/12/1980.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun eerste asielaanvraag, ingediend op 22.01.2008, werd afgesloten op 07.12.2009 met de beslissing 'Weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Hun tweede aanvraag, ingediend op 21.05.2010, werd afgesloten op 01.02.2011 met de beslissing 'Weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De duur van de procedures - namelijk minder dan één jaar en elf maanden voor de eerste aanvraag en minder dan negen maanden voor de tweede aanvraag - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkenen beweren dat zij onmogelijk zouden kunnen terugkeren naar hun land van herkomst, doch zij leggen geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen niet zouden kunnen terugkeren, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegen betrokkenen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielprocedure naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Ten slotte lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag tot regularisatie. Mevrouw verbleef immers ruim 42 jaar in Rusland terwijl haar zoon L(...) A(...) ruim 16 jaar in Rusland verbleef en hun verblijf in België, hun integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst.

Bijna elke migrant - zowel asielzoekers, uitgeprocedeerde asielzoekers of migranten zonder papieren - die naar zijn land wil terugkeren komt in aanmerking voor een vrijwillige terugkeer. Het "vrijwillige terugkeerprogramma" bestaat uit een vliegtuigreis naar het herkomstland, meestal een terugkeerpremie en eventueel een bijkomende reïntegratiesteun. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. In België is Fedasil - het federaal agentschap voor de opvang van asielzoekers - de verantwoordelijke overheidsinstantie voor de vrijwillige terugkeer. De praktische organisatie van de terugreis naar het herkomstland wordt uitgevoerd door IOM (de Internationale Organisatie voor Migratie)."

2. Over de rechtspleging

2.1 Aan de verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoekers te leggen.

2.2 De verzoekers hebben met een schrijven van 28 november 2013 nog een aanvullend stuk aan de griffie van de Raad toegestuurd.

Ter terechtzitting stelt de advocaat van de verweerder dat hij geen kennis heeft van het nieuwe stuk, dat het *in casu* om een annulatieberoep gaat waarin niet is voorzien in de mogelijkheid voor de verzoekers om nieuwe stukken mee te delen en vraagt hij dat het stuk uit de debatten wordt geweerd.

De verweerder kan worden gevolgd. De Raad wijst er op dat de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van inquisitoriale aard is en dat enkel met in de procedureregeling voorziene procedurestukken rekening kan worden gehouden. Niet in het procedurereglement voorziene stukken, zoals *in casu* het aanvullend stuk van 28 november 2013, worden om die reden uit de debatten geweerd.

Bovengenoemde aanvullend stuk van de verzoekers wordt dienvolgens uit de debatten geweerd.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een eerste en enig middel voeren de verzoekers de schending aan van de formele en de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag ter Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

De verzoekers citeren de bestreden beslissing en lichten het middel als volgt verder toe:

"Overwegende dat de bestreden beslissing aldus vaststelt dat de aanvraag in het land van herkomst diende te worden ingediend ongeacht de vele argumenten aangehaald in de aanvraag 9bis, Dat de bestreden beslissing vaststelt dat deze vele elementen eigenlijk de integratie aantonen dat een onderzoek ten gronde vraagt;

Dat de bestreden beslissing zo goed als aangeeft dat eisers zeer goed geïntegreerd zijn om vervolgens te stellen dat dit niet het voorwerp uitmaakt van het ontvankelijkheidsonderzoek;

Dat de bestreden beslissing vervolgens stelt dat er geen langdurige procedure was terwijl de gehele procedure 2 jaar en 9 maanden duurde en de onontvankelijkheidsbeslissing tevens 1,5 jaar op zich liet wachten;

Dat de bestreden beslissing stelt dat het onwaarschijnlijk is dat eisers geen familie zouden hebben in Rusland waar zij zouden kunnen blijven in afwachting van de beoordeling van hun aanvraag;

Dat, tenslotte, de bestreden beslissing vaststelt dat er een vrijwillig terugkeerprogramma bestaat;

Dat er moet worden vastgesteld dat "buitengewone omstandigheden" uit artikel 9 Vreemdelingenwet nergens wordt omschreven;

Dat de rechtzoekende dus onderhevig is aan een enorme discretionaire bevoegdheid van de overheid;

Dat de overheid deze discretionaire bevoegdheid dan ook volledig uitbuit en gebruikt en misbruikt;

Dat de Raad van State aldus enige duiding gaf aan het begrip "buitengewone omstandigheden" en stelt dat dit omstandigheden zijn die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken voor de vreemdeling om terug te keren naar zijn land van herkomst en dit mag niet verward worden met overmacht;

Dat het, met andere woorden, niet compleet onmogelijk moet zijn voor de vreemdeling om terug te keren;

Dat het dus onbelangrijk is dat er assistentie wordt geboden om terug te keren;

Dat het, met andere woorden, bijzonder moeilijk moet zijn voor de vreemdeling om terug te keren;

Dat DVZ nergens stelt waarom het niet bijzonder moeilijk is om terug te keren terwijl eisers dit wel degelijk aantonen in hun verzoek tot machtiging op basis van artikel 9bis Vreemdelingenwet;

Dat de heer T(...) minderjarig was toen hij in België aankwam en DVZ daar in zijn beslissing geen rekening mee gehouden heeft en dit een gebrek in de motivering is;

Dat DVZ gewoonweg stelt dat eisers meer banden zouden hebben met Rusland dan met België; Dat dit geenszins klopt en dat dit nu net een reden is waarom eisers hun land van herkomst ontvluchtten en in België asiel aanvroegen; Dat dit een gebrek in de motivering is;

Dat dit bovendien nog veel minder geldt voor de heer T(...) die als puber naar België verhuisde en sindsdien hier in België zijn leven heeft opgebouwd;

Dat er aldus uit de concrete feiten net het omgekeerde blijkt en er uit de hedendaagse feiten blijkt dat eisers wel degelijk goed geïntegreerd zijn en meer banden met België hebben dan het land waarin zij geboren zijn; Dat dit dus een gebrekkige motivering is;

Dat DVZ bovendien stelt dat eisers familieleden zouden hebben in Rusland waar zij zouden kunnen verblijven terwijl hun aanvraag hangende is;

Dat DVZ nergens aantoont dat et effectief familieleden in Rusland zouden zijn waar eisers zouden kunnen verblijven;

Dat het bovendien, moesten er al familieleden zijn in Rusland, het helemaal niet duidelijk is dat deze familieleden plots 2 volwassenen onderdak zouden kunnen geven, eten zouden kunnen geven, drank zouden kunnen geven, kleren zouden kunnen geven,...

Meer nog, dat het na een asielprocedure van 2 jaar en 9 maanden nog eens 1,5 (!!!) jaar geduurd heeft eer DVZ tot een onontvankelijkheidsbeslissing is gekomen;

Dat men, aldus, verwacht dat eisers 1,5 jaar hun leven "on hold" zouden zetten in hun land van herkomst todat DVZ een beslissing zou genomen hebben en dat deze beslissing wellicht meer dan 1,5 jaar zou duren aangezien de 1,5 jaar louter en alleen een onontvankelijkheidsonderzoek betreft;

Dat de Raad met dit dossier de mogelijkheid heeft om aan het DVZ duidelijk te maken dat het wel degelijk belangrijk is om consequent te zijn en DVZ niet zomaar tot een onontvankelijkheidsbeslissing te komen bij mensen die voldoende geïntegreerd zijn en reeds bijna 5 jaar in België zijn (asielprocedure en aanvraagprocedure 9bis Vw) met het loutere argument dat "eenieder die lang in België verblijf, desnoods in illegaal verblijf, anders zulke aanvraag kan indienen" en DVZ aldus zich steeds beroep op "het gebrek aan buitengewone omstandigheden";

Dat het anders zou zijn indien eisers na 6 maanden reeds een beslissing 9bis Vreemdelingenwet zouden krijgen. Dat het dan helemaal anders zou zijn als men deze beslissing ten gronde zou moeten afwachten in het land van herkomst;

Dat DVZ, door zijn eigen gedrag, het echter bijzonder moeilijk maakt voor eisers, die goed geïntegreerd zijn, om een aanvraag in te dienen in hun land van herkomst;

Dat DVZ bovendien nergens rekening houdt met het feit dat eisers een belangrijke positie innemen in het opvangcentrum waar zij verblijven. Zij zijn dan wel geen betaalde arbeidskrachten maar zij zijn vrijwilligers. Hoe hun relatie met het centrum juridisch en arbeidsrechtelijk geregeld is maakt eigenlijk niet uit. Wat telt is dat eisers discreet, hardwerkend, behulpzaam, eerlijk, moedig en zeer respectvol en hardwerkend zijn. Zij werken hard in het centrum en vormen een brug tussen het personeel van het centrum en zijn bewoners waarbij zij de bewoners inleiden in de regels van het centrum, het onthaal verzorgen, meehelpen in het onderhoud en de schoonmaak;

Dat deze taken ook niet betwist worden door DVZ, integendeel, zij onderschrijven dit in de bestreden beslissing;

Dat DVZ dit echter herleidt tot de "gegrondheidsfase" van het dossier;

Dat dit echter niet correct is;

Meer dan de gegrondheidsfase dient dit eveneens meegenomen te worden in de onontvankelijkheidsbeoordeling;

Een buitengewone omstandigheden is een situatie die het eisers bijzonder moeilijk maakt om terug te keren;

Er werd reeds aanvaardt dat een langdurige procedure een buitengewone omstandigheid uitmaakt (en in case is het duidelijk dat het hier een langdurige procedure betreft. Het kan eisers moeilijk verweten worden dat er 2 jaar en 9 maanden heengingen over het bekomen van een definitieve beslissing. Eisers willen hiermee geen verwijt naar CGVS maar naar de RW maken. Maar het is een politieke beslissing om te weinig middelen toe te kennen aan deze instanties zodat er natuurlijk een achterstand opstapelt indien men kwaliteitsvolle beslissingen wil afleveren. Vervolgens deed men 1,5 jaar om te komen tot een onontvankelijkheidsbeslissing. Het moet duidelijk zijn dat eisers hiervan niet het slachtoffer kunnen zijn); Zo dient er eveneens aanvaardt te worden dat werken een buitengewone omstandigheid uitmaakt indien het wegnemen van deze werkkrachten onevenredige belasting vormt voor het centrum; Deze onevenredige belasting is niet veroorzaakt door eisers of door het centrum maar door de overheid die 1,5 jaar nam om tot een onontvankelijkheidsbeslissing te komen die ze 3 maanden na het indienen van het dossier had kunnen nemen!

Dat het aldus duidelijk is dat de bestreden beslissing gebrekkig gemotiveerd is en aldus een schending uitmaakt van artikel 3 en artikel 8 EVRM;"

3.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is.

In de bestreden beslissing wordt *in casu* verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite met name dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Hierbij wordt aan de hand van de gegevens vervat in het dossier verduidelijkt waarom de verzoekers niet voldoen aan de ontvankelijkheidsvoorwaarde van het genoemde artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de verzoekers de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kennen nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpen in het onderhavige middel, waarin tevens de schending van de materiële motiveringsplicht wordt opgeworpen.

Er is dan ook voldaan aan de formele motiveringsplicht, zodat een schending van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 niet voorligt en het middel zal worden onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht.

3.3 *In casu* wordt de materiële motiveringplicht samen onderzocht met de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, beiden in het licht van de wetbepaling die ten grondslag ligt van de bestreden beslissing, met name artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

De Raad wijst er vooreerst op dat hij bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling

van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het bestuur heeft een ruime beleidsvrijheid bij het beoordelen of elementen, die worden aangevoerd in een aanvraag, buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die, op aanvraag van de rechtzoekende, de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststellingen van de feiten en of er in het administratief dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met deze vaststellingen onverenigbaar zijn. In het kader van de marginale toetsing die aan de Raad toekomt, wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde. Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland”.

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of aan diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Als algemene regel geldt aldus dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Luidens artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem evenwel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen, als uitzonderingsbepaling, moet restrictief worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” waarvan sprake strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar enkel om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. De buitengewone omstandigheden voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen dan ook niet verward worden met de argumenten die ten gronde kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. Deze buitengewone omstandigheden zijn, zoals de verzoekers aanduiden, omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, bijzonder moeilijk maken.

Een aanvraag ingediend met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek :

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet

blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft, eens ze ontvankelijk is bevonden: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om de verzoekers een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verweerder dan ook na te gaan of de aanvraag van de verzoekers wel regelmatig was ingediend, te weten onder meer of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De Raad merkt op dat de bewijslast aangaande het aantonen van de buitengewone omstandigheden onmiskenbaar bij de aanvrager ligt. De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag van de verzoekers om machtiging tot verblijf dd. 17 april 2012 onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die zij hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in hun land van herkomst hebben ingediend, niet werden aanvaard of bewezen. De verweerder motiveert in de bestreden beslissing uitdrukkelijk dat de door de verzoekers aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de verzoekers de verblijfsaanvraag niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland en gaat vervolgens in op de verschillende elementen die de verzoekers in hun verblijfsaanvraag aanbrachten.

3.4 Waar de verzoekers stellen dat zij wel degelijk hebben aangetoond in hun aanvraag dat het voor hen bijzonder moeilijk is om terug te keren, stelt de Raad vast dat de verzoekers zich beperken tot een loutere bewering en het louter vormelijk tegenspreken van het oordeel van de gemachtigde van de staatssecretaris dat *“Betrokkenen beweren dat zij onmogelijk zouden kunnen terugkeren naar hun land van herkomst, doch zij leggen geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen niet zouden kunnen terugkeren, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegen betrokkenen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielprocedure naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties”*. Met hun loutere beweringen ter zake tonen de verzoekers geenszins aan dat de bovengenoemde motieven kennelijk onredelijk of onjuist zouden zijn. Het loutere gegeven dat de verzoekers het niet eens zijn met de beoordeling van de gemachtigde van de staatssecretaris, kan geenszins tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden. De Raad herhaalt dat de bewijslast met betrekking tot het aantonen van de buitengewone omstandigheden op de aanvrager, en dus op de verzoekers rust. Op dit punt dienden de verzoekers zelve in de aanvraag de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen om duidelijk en *in concreto* aan te geven welke de omstandigheden zijn waarop zij zich als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet wensen te beroepen. De zorgvuldigheidsplicht werkt immers, en dit bij uitstek in het kader van aanvragen die een gunstmaatregel uitmaken zoals te dezen, ook naar de burger toe. De vaststellingen van de verweerder dat de verzoekers nalieten om in hun aanvraag bewijzen voor te leggen om hun bewering dat zij onmogelijk terug kunnen keren naar hun land van herkomst, strookt met de gegevens van het administratief dossier.

De verzoekers kunnen voorts ook niet voorhouden dat er geen rekening werd gehouden met het feit dat de tweede verzoeker minderjarig was op het ogenblik dat hij in België aankwam. De bestreden beslissing neemt dit element immers wel degelijk in rekening, en dit als volgt: *“Het feit dat betrokkenen sinds 21.01.2008 in België zouden verblijven en Dhr. T(...) L(...) A(...) bij zijn aankomst alhier nog minderjarig zou zijn geweest; (...) verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.”* Aldus houdt de verweerder rekening met het feit dat de tweede verzoeker minderjarig was bij zijn aankomst in België, zij het dat hij dit element niet als een buitengewone omstandigheid heeft weerhouden. De verzoekers tonen op geen enkele wijze aan op welk punt hieromtrent een gebrek in de motivering van de bestreden beslissing zou bestaan.

Ook waar de verzoekers louter stellen dat het geenszins klopt dat zij meer banden zouden hebben met Rusland dan met België nu zij dit land hebben ontvlucht om in België asiel aan te vragen, merkt de Raad op dat de verzoekers zich wederom beperken tot het formuleren van loutere beweringen waarmee zij er geenszins in slagen aan te tonen dat de verweerder *in casu* op kennelijk onredelijke wijze of met miskenning van de essentiële elementen van het aanvraagdossier heeft geoordeeld dat *“het erg onwaarschijnlijk [lijkt] dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag tot regularisatie. Mevrouw verbleef immers ruim 42 jaar in Rusland terwijl haar zoon L(...) A(...) ruim 16 jaar in Rusland verbleef en hun verblijf in België, hun integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst.”* De verzoekers weerleggen deze motieven niet, zij tonen evenmin *in concreto* aan dat deze motieven feitelijk onjuist of kennelijk onredelijk zouden zijn.

Bovendien dient er op te worden gewezen dat de verweerder duidelijk aangeeft dat het onwaarschijnlijk lijkt dat de verzoekers niet kunnen terugvallen op familie, vrienden of kennissen in Rusland waar zij voor korte tijd zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun regularisatieaanvraag aangezien zij er resp. 42 jaar en 16 jaar hebben verbleven en hun banden met België dus niet vergeleken kunnen worden met hun banden met Rusland. De beoordeling omtrent de banden in het land van herkomst kadert dan ook duidelijk in het licht van de eerste vaststelling van de verweerder dat *“De aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid [vormen] waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van openthoud in het buitenland”*.

Het weze nogmaals benadrukt dat de bewijslast voor het aantonen van de buitengewone omstandigheden bij de aanvrager berust en dat van de aanvrager tevens de nodige zorgvuldigheid kan worden verwacht om de nodige concrete elementen voor te leggen derwijze dat de gemachtigde van de staatssecretaris kan oordelen over de aan- of afwezigheid van buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Dit geldt bij uitstek voor de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, hetgeen onmiskenbaar een gunstmaatregel uitmaakt. De verplichting die *in casu* rust op de vreemdeling, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting. De verweerder heeft in het raam van het bepaalde artikel 9bis van de vreemdelingenwet slechts de plicht om te onderzoeken of de aanvrager, op wie de bewijslast te dezen rust, al dan niet elementen heeft aangebracht die aantonen dat er in zijn specifiek geval buitengewone omstandigheden zijn die er hem van verhinderen om zijn aanvraag vanuit het buitenland in te dienen.

Het was dus aan de verzoekers om in hun aanvraag duidelijk en concreet uiteen te zetten op welke elementen zij zich ter zake beroepen. De verweerder heeft *in casu*, zoals hierboven besproken, vastgesteld dat de verzoekers nagelaten hebben om een begin van bewijs voor te leggen van hun bewering dat zij niet terug kunnen keren naar hun land van herkomst en dat zij geen enkel nieuw element toevoegen aan de elementen die zij reeds naar voor brachten tijdens hun asielprocedure en die niet werden weerhouden door de bevoegde instanties. Deze vaststellingen worden door de verzoekers niet weerlegd. De verzoekers kunnen de op hen rustende bewijslast dan ook niet afwentelen op de verweerder door te stellen dat deze diende aan te tonen dat zij wel degelijk familieleden in Rusland hebben waar zij tijdelijk kunnen verblijven. In tegendeel was het aan de verzoekers om in hun aanvraag concrete elementen naar voor te brengen omtrent hun beweerde gebrek aan bindingen en familieleden in Rusland, en diende de verweerder hieromtrent geenszins zelf bewijzen van het tegendeel te leveren.

De hypothetische beweringen van de verzoekers dat de familieleden hen geen onderdak en eten zouden kunnen geven, kunnen bovendien niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden. Immers blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoekers dergelijke beweringen geenszins in hun aanvraag hebben geformuleerd. De Raad treedt te dezen op als annulatierechter en bijgevolg dient hij de regelmatigheid van een bestuurshandeling te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (RvS 2 juli 2008, nr. 2 982 (c)). De voornoemde, thans voor het eerst geopperde beweringen, zijn dan ook niet dienstig.

3.5 Waar de verzoekers ingaan op de lange duur van hun asielprocedures, stelt de Raad vast dat zij kritiek uitoefenen op de volgende motieven van de bestreden beslissing:

“Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun eerste asielaanvraag, ingediend op 22.01.2008, werd afgesloten op 07.12.2009 met de beslissing ‘Weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming’ door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Hun tweede aanvraag, ingediend op 21.05.2010, werd afgesloten op 01.02.2011 met de beslissing ‘Weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming’ door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De duur van de procedures - namelijk minder dan één jaar en elf maanden voor de eerste aanvraag en minder dan negen maanden voor de tweede aanvraag - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.”

Dienaangaande merkt de Raad op de bovenstaande passage waarbij uitspraak wordt gedaan over de duur van de asielpcedure, een overtollig motief betreft. Immers blijkt uit de stukken van het administratief dossier en uit de stukken die de verzoekers bijbrengen dat zij zich bij hun aanvraag niet hebben beroepen op de lange duur van zijn asielpcedures. Onder de hoofding “*de feiten*” geven de verzoekers weliswaar louter feitelijk hun asielaanvragen aan, doch doorheen de hele aanvraag beperken zij zich tot loutere verwijzing naar de ingediende aanvragen zonder dat zij zich beroepen op de lange duur van hun asielpcedures als buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing wordt reeds concreet gemotiveerd waarom de verschillende elementen die de verzoekers aanhaalden geen dergelijke buitengewone omstandigheden uitmaken. De motieven omtrent de verblijfshistoriek van de verzoekers en de door hen doorlopen asielpcedures maken dan ook een overtollig motief uit van de bestreden beslissing. De kritiek tegen dit overtollig motief kan de wettigheid van de bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen.

Bovendien beperken de verzoekers zich tot de loutere bewering dat er reeds werd aanvaard dat een langdurige procedure een buitengewone omstandigheid uitmaakt. Dergelijke loutere bewering, zonder dat de verzoekers ook maar één element aanreiken dat hun bewering zou kunnen ondersteunen, kan niet worden aangenomen. De Raad van State heeft overigens al geoordeeld dat omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België en de lange duur van de asielpcedure de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve kunnen niet verantwoorden waarom de aanvraag in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). In dit kader wijst de Raad er wederom op dat de bewijslast in de ontvankelijkheidsfase bij de verzoekers ligt en dat zij dus dienen aan te geven waarom de duur van de asielpcedures hen verhindert de aanvraag in het buitenland in te dienen. De verzoekers blijven hieromtrent in gebreke.

De kritiek van de verzoekers omtrent de lange duur van hun asielpcedures is derhalve niet dienstig.

3.6 Voorts hekelen de verzoekers dat de gemachtigde van de staatssecretaris er anderhalf jaar heeft over gedaan om de thans bestreden onontvankelijkheidsbeslissing te nemen. De verzoekers menen dat de verweerder het voor hen op die manier bijzonder moeilijk maakt om een aanvraag in te dienen in hun land van herkomst. De verweerder zou van de verzoekers niet kunnen verwachten dat zij hun leven on hold zetten in hun land van herkomst terwijl zij daar waarschijnlijk nog eens langer dan anderhalf jaar zullen moeten wachten eer over hun aanvraag wordt beslist.

Het valt echter niet in te zien op welke wijze de verzoekers met dergelijke kritiek de onwettigheid van de bestreden beslissing kunnen aantonen. De Raad wijst er op dat de bestreden beslissing beperkt is tot het onontvankelijk verklaren van de verblijfsaanvraag van de verzoekers omdat de buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet niet zijn aangetoond. Met deze beslissing wordt geenszins uitspraak gedaan over de inhoudelijke aanspraken van de verzoekers op een verblijfsmachtiging. Er kan *in casu* dan ook niet vooruit worden gelopen op een later te nemen beslissing inzake de gegrondheid van de verblijfsaanvraag, die eventueel zou worden ingediend via de reguliere procedure van artikel 9, tweede lid van de vreemdelingenwet. Ook het gegeven dat de thans bestreden beslissing werd genomen anderhalf jaar na het indienen van de verblijfsaanvraag, kan geenszins de wettigheid van de bestreden beslissing op de helling zetten. Er is immers geen enkele wettelijke of reglementaire bepaling die voorziet in een welbepaalde termijn waarbinnen dergelijke onontvankelijkheidsbeslissingen in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet moeten worden genomen. Nog minder duiden de verzoekers enige bepaling aan die in het toekennen van een verblijfsmachtiging voorziet wanneer niet binnen een welbepaalde of redelijke termijn zou zijn beslist over de ontvankelijkheid van de aanvraag. Het louter indienen van een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft geen enkel gevolg voor de verblijfsrechtelijke toestand van de

verzoekers, zij kunnen er dan ook geen rechten op enig verblijf uit putten. De kritiek van de verzoekers, die enerzijds niet de wettigheid van de bestreden beslissing betreft en die anderzijds geheel hypothetisch is waar de verzoekers stellen dat het waarschijnlijk meer dan anderhalf jaar zal duren eer over een toekomstige aanvraag ten gronde wordt beslist, kan dan ook niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden.

Uit de bestreden beslissing blijkt tevens dat het motief omtrent de mogelijkheid om beroep te doen op het vrijwillig terugkeerprogramma en de ondersteuning bij terugkeer niet is gegeven als antwoord op de door de verzoekers in hun aanvraag genoemde buitengewone omstandigheden. Bovendien tonen de verzoekers op geen enkele wijze concreet aan dat de vaststellingen van de verweerder dienaangaande kennelijk onredelijk of onjuist zouden zijn. Het komt de Raad niet kennelijk onredelijk noch onjuist over om bij de beoordeling van de buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, waarbij de verzoekers moeten aantonen dat het voor hen bijzonder moeilijk is om de aanvraag vanuit het buitenland in te dienen, louter mee te geven dat de verzoekers voor hun terugkeer beroep kunnen doen op de diensten van Fedasil en het IOM.

Waar de verzoekers terloops nog de Raad inviteren om de DVZ te wijzen op het consequent te voeren beleid bij verblijfsaanvragen ingediend door goed geïntegreerde vreemdelingen, dient er op te worden gewezen dat de Raad zich als annulatierechter niet heeft uit te spreken over de opportuniteit van de thans bestreden beslissing en nog minder over het te voeren beleid van de diensten van de verweerder ter zake. Dergelijke opportuiniteitskritiek is dan ook niet ter zake dienend.

Uit de bestreden beslissing blijkt overigens hoegenaamd niet, in tegenstelling tot hetgeen de verzoekers in hun betoog laten uitschijnen, dat de gemachtigde van de staatssecretaris de aanvraag van de verzoekers onontvankelijk zou hebben verklaard met het loutere argument dat *“eenieder die lang in België verblijft, desnoods in illegaal verblijf, anders zulke aanvraag kan indienen”*. De concrete motieven voor het niet aanvaarden van de buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet zijn op eenvoudige wijze te lezen in de bestreden beslissing. De interpretatie die de verzoekers aan deze motieven geven, mist feitelijke grondslag.

3.7 Tot slot voeren de verzoekers aan dat er geen rekening is gehouden met het feit dat zij een belangrijke positie innemen in het opvangcentrum waar zij verblijven. De verweerder zou hun harde werk in dit opvangcentrum niet hebben betwist, doch zou dit ten onrechte hebben herleid tot de *“gegrondheidsfase”* van het dossier. De verzoekers menen dat hun onbetaalde tewerkstelling in het centrum een buitengewone omstandigheid uitmaakt indien het wegnemen van deze werkkrachten een onevenredige belasting vormt voor het centrum.

De redenering van de verzoekers gaat echter niet op. De Raad heeft er al meermaals op gewezen, en ook de verzoekers stellen in hun middel dat *“een buitengewone omstandigheid een situatie is die het eisers bijzonder moeilijk maakt om terug te keren”* om via de geëigende procedure, vanuit het buitenland, een verblijfsaanvraag in te dienen. De buitengewone omstandigheden hebben dan ook betrekking op de situatie van de aanvrager, dit zijn de verzoekers, zelve. Het nadeel dat het opvangcentrum zou ondervinden door het wegvallen van de vrijwilligerswerk dat de verzoekers er op zich nemen, heeft op geen enkele wijze betrekking op een situatie die het voor de verzoekers bijzonder moeilijk maakt of zou maken om hun aanvraag vanuit het buitenland in te dienen.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de door de verzoekers in de aanvraag aangevoerde elementen aangaande hun werkzaamheden in het opvangcentrum als volgt in rekening werden genomen: *“Het feit dat (...) zelfs de medewerkers van het centrum een brief zouden hebben opgesteld met vermelding van de vriendelijkheid van betrokkenen, hun samenwerking in het centrum, hun vrijwilligerswerk, het helpen in de keuken, het ontvangen van nieuwe residenten en hun wegwijs maken in de werking van het centrum, het triëren van afval, het helpen bij communiceren met nieuwkomers; Mevrouw K(...) N(...) verschillende lessen in het naaien zou hebben gevolgd zodat zij nu zeer goed zou kunnen naaien; betrokkenen zouden willen werken en zij het liefst van al nog in het centrum tewerkgesteld zouden worden alwaar zij heden al als vrijwilligers zouden meedraaien en zij op dit moment gratis arbeidskrachten zouden zijn die met plezier zouden helpen in het hele centrum waar dan ook hulp zou nodig zijn in het onderhoud, in de schoonmaak, in de keuken, bij de communicatie, bij het scheiden van vuilnis, bij het helpen van nieuwkomers en zij dus zeer actief zouden bezig zijn in het centrum en zij dit niet zomaar zouden kunnen achterlaten wetende dat niemand hun werk zal verder zetten en zij geen betaalde arbeidskrachten zouden zijn maar zij wel zeer belangrijke vrijwilligers zouden uitmaken in het centrum, die niet zouden kunnen gemist worden, wat de medewerkers van het centrum in hun schrijven*

ook zouden aantonen en zij ter staving attestations betreffende de gevolgde Franse taallessen, bewijzen van de gevolgde naailessen van Mevr. K(...) N(...) en getuigenverklaringen voorleggen, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15/12/1980."

Deze vaststellingen dienen te worden gelezen in samenhang met de eerste paragraaf van de motieven van de bestreden beslissing, waar omtrent alle aangehaalde elementen en dus ook met betrekking tot de werkzaamheden van de verzoekers in het opvangcentrum, geoordeeld wordt dat *"De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van openthoud in het buitenland."*

De bestreden beslissing dient immers in haar geheel te worden gelezen. Uit de bestreden beslissing blijkt dan ook genoegzaam dat de verweerder het vrijwilligerswerk van de verzoekers dat in de aanvraag als buitengewone omstandigheid wordt naar voor geschoven, niet heeft aanvaard als buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet aangezien dergelijk element als element van integratie behoort tot de gegrondheidsfase van de verblijfsaanvraag.

Deze beoordeling is in overeenstemming met de rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *"dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpcedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend"* (zie RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

De verzoekers maken niet concreet aannemelijk dat het kennelijk onredelijk zou zijn van de verweerder om hun werk in het opvangcentrum in hun concreet geval niet te aanvaarden als buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

3.8 Gelet op hetgeen voorafgaat, stelt de Raad vast dat de verzoekers niet aantonen dat de feitelijke vaststellingen van de gemachtigde van de staatssecretaris niet correct zouden zijn, noch dat de gevolgtrekkingen die hij hieruit afleidt, kennelijk onredelijk zouden zijn. De verzoekers tonen evenmin concreet aan dat de bestreden beslissing zou zijn genomen met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris ter zake beschikt. Zoals de verweerder in de nota met opmerkingen terecht aanvoert, volstaat de louter ongestaafde bewering van de verzoekers dat de verweerder zijn discretionaire bevoegdheid heeft misbruikt, geenszins om de onwettigheid van de bestreden beslissing aan te tonen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de vreemdelingenwet is dan ook niet aangetoond. Evenmin is een kennelijke appreciatiefout aangetoond.

De verweerder heeft de door de verzoekers aangehaalde elementen in rekening genomen en geoordeeld dat deze elementen geen buitengewone omstandigheid vormen in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De verzoekers hebben niet aannemelijk gemaakt dat de verweerder hierbij enig relevant gegeven uit hun aanvraag zou hebben miskend.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel ligt bijgevolg niet voor.

3.9 Waar de verzoekers louter stellen dat *"de bestreden beslissing gebrekkig gemotiveerd is en aldus een schending uitmaakt van artikel 3 en artikel 8 EVRM"* laten zij na om *in concreto* aan te tonen op welke wijze de bestreden beslissing de genoemde verdragsrechtelijke bepalingen zouden schenden. Een gebrek in de motivering van de bestreden beslissing, dat *in casu* niet eens is aangetoond, heeft op zich geen aanleiding tot een situatie die strijdt met artikel 3 en of 8 van het EVRM. De bestreden beslissing betreft bovendien geen verwijderingsmaatregel, maar het louter onontvankelijk verklaren van een verblijfsaanvraag die hoe dan ook geen gevolgen heeft voor de verblijfsrechtelijke toestand van de verzoekers. De verzoekers laten na aan te tonen in welke mate deze onontvankelijkheidsbeslissing de in artikel 3 en 8 van het EVRM verleende bescherming in het gedrang zou brengen. De Raad wijst er op dat ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens vereist dat de aangevoerde schending van artikel 3 en 8 van het EVRM *in concreto* wordt aangetoond en dat een loutere bewering van een schending van deze bepalingen niet volstaat.

Een schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

3.10 Het enige middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig maart tweeduizend veertien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE